

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobkyně: **E. C. s.r.o.**, IČO X
se sídlem X
zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2018 č. j. 46010/18/5300-22441-712084, ze dne 23. 10. 2018, č. j. 42092/18/5200-11433-712032, a ze dne 24. 10. 2018, č. j. 42093/18/5200-11433-712032,

takto:

- I.** Žaloby se zamítají.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně napadla v záhlaví uvedená rozhodnutí žalovaného třemi samostatnými správními žalobami podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Ty byly původně vedeny u zdejšího soudu odděleně, a to pod sp. zn. 43 Af 51/2018 (žaloba proti rozhodnutí ze dne 24. 10. 2018), 43 Af 52/2018 (žaloba proti rozhodnutí ze dne 23. 10. 2018) a 43 Af 53/2018 (žaloba proti rozhodnutí ze dne 19. 10. 2018).

2. S ohledem na totožnou žalobní argumentaci, stejné účastníky a skutkovou souvislost všech tří věcí zdejší soud usnesením ze dne 22. 9. 2020, č. j. 43 Af 51/2018 - 76, věci spojil podle § 39 odst. 1 s. ř. s. ke společnému projednání pod sp. zn. 43 Af 51/2018.

Stručný průběh daňových řízení

3. Vzhledem k prakticky stejnému průběhu daňových řízení (z hlediska skutečností podstatných pro soudní přezkum) je soud níže rekapituluje najednou.
4. U žalobkyně proběhla v období 11. 10. 2011 až 8. 8. 2012 daňová kontrola zaměřená na daň z příjmu právnických osob za roky 2008–2010 a daň z přidané hodnoty za období 1. – 12. měsíc roku 2009 a 1. – 4. čtvrtletí roku 2010.
5. Dodatečnými platebními výměry Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 19. 11. 2012 byly žalobkyni doměřeny daně z příjmů z příjmů právnických osob za zdaňovací období 1. 1. 2008 – 31. 12. 2008, 1. 1. 2009 – 31. 12. 2009 a 1. 1. 2010 – 31. 12. 2010, zrušena daňová ztráta z příjmů právnických osob za zdaňovací období 1. 1. 2009 – 31. 12. 2009 a doměřena DPH za zdaňovací období březen, červen, červenec, srpen, říjen, listopad a prosinec 2009 a dále 2. čtvrtletí 2010, 3. čtvrtletí 2010 a 4. čtvrtletí 2010. Současně byla žalobkyni uložena penále.
6. Žalobkyně napadla platební výměry blanketními odvoláními a současně požádala o prodloužení lhůt k odstranění vad odvolání.
7. Odvolací řízení byla nejprve rozhodnutími žalovaného ze dne 23. 12. 2013 z procesních důvodů zastavena, ale Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 3. 5. 2016, č. j. 46 Af 2/2014 - 122, tato rozhodnutí o zastavení řízení zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
8. Správce daně v dalším pokračování odvolacích řízení v reakci na výše zmíněné žádosti zástupce žalobkyně o prodloužení lhůty k odstranění vad odvolání tuto lhůtu rozhodnutími ze dne 6. 12. 2017 prodloužil o 30 dnů.
9. Dne 9. 1. 2018 žalobkyně znovu požádala o prodloužení lhůt k odstranění vad odvolání s tím, že není schopna se ve stanovené lhůtě bránit, a to s ohledem na zabavení veškerých účetních dokladů v trestním řízení, které nebyly zatím žalobkyni vráceny, přestože trestní řízení již bylo ukončeno. Proto požádala o prodloužení lhůt o 30 dnů. Rozhodnutími správce daně ze dne 12. 1. 2018 byly lhůty prodlouženy do 10. 2. 2018.
10. Dne 30. 1. 2018 byly správci daně doručeny další žádosti žalobkyně o prodloužení lhůty k odstranění vad odvolání s podnětem k postupu podle § 113 odst. 2 ve spojení s § 93 odst. 4 a § 99 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Žádosti byly opět zdůvodněny tím, že žalobkyni byly zabaveny doklady, které mají vyvracet závěry daňové kontroly, a žalobkyně se bez nich nemůže procesně

bránit. Žalobkyně navrhla, aby správce daně postupoval podle § 113 odst. 2 daňového řádu, a nevyhoví-li, tak žalobkyně žádala o prodloužení lhůt k odstranění vad odvolání do „doby, než budou daňovému subjektu vráceny věci zajištěné v rámci domovní prohlídky konané dne 8. 8. 2012“.

11. Rozhodnutími ze dne 6. 2. 2018 správce daně žádosti ze dne 30. 1. 2018 zamítl. Nejprve uvedl, že s ohledem na komplikovanost řízení předchozím žádostem vyhověl, ale další žádosti již považuje za účelové. Konstatoval, že k žádostem nebyly přiloženy žádné důkazy o marné snaze žalobkyně o získání spisového materiálu od Policie ČR. Dále uvedl, že není jeho povinností, aby sám postupem podle § 93 odst. 4 daňového řádu opatroval důkazní prostředky svědčící ve prospěch žalobkyně. S ohledem na nedoplněná odvolání není na místě ani postup podle § 113 odst. 2 daňového řádu, který se užije při posuzování údajů v odvolání.
12. Dne 14. 2. 2018 žalobkyně odstranila vady všech odvolání. Namítala, že bylo porušeno její právo na spravedlivý proces, neboť se proti výměrům neměla jak bránit, protože orgány činnými v trestním řízení byly zajištěny její účetní doklady. Správce daně si měl vyžádat doklady postupem podle § 93 odst. 4 daňového řádu. Žalobkyně dále poukázala na probíhající trestní řízení u Okresního soudu v Rakovníku sp. zn. 1 T 139/2015, jehož předmětem jsou totožné skutečnosti, a proto měl správce daně vyčkat do pravomocného skončení trestní věci.
13. Žalovaný následně o odvoláních rozhodl třemi rozhodnutími.
14. Rozhodnutím ze dne 19. 10. 2018, č. j. 46010/18/5300-22441-712084, žalovaný zamítl odvolání proti platebním výměrům na DPH a tyto výměry potvrdil.
15. Rozhodnutím ze dne 23. 10. 2018, č. j. 42092/18/5200-11433-712032, žalovaný změnil platební výměry týkající se daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období 1. 1. 2008 – 31. 12. 2008 a 1. 1. 2009 – 31. 12. 2009.
16. Rozhodnutím ze dne 24. 10. 2018, č. j. 42093/185200-11433-712032, žalovaný změnil (toliko v části bankovního spojení) platební výměr týkající se daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období 1. 1. 2010 – 31. 12. 2010.
17. V rozhodnutích žalovaný poukázal na to, že správce daně nejprve žalobkyni vycházel vstříc a lhůty k doplnění odvolání dvakrát prodloužil. S nevyhověním další žádosti se žalovaný ztotožnil. Podle něj žalobkyně nepředložila žádný důkazní prostředek prokazující tvrzení o zadržení a nevrácení účetních dokladů ze strany Policie ČR a marných pokusech o jejich vrácení, i když k zadržení listin mělo dojít v rámci domovní prohlídky konané dne 8. 8. 2012. Navíc jednatelka žalobkyně jako osoba zúčastněná na trestním řízení měla přístup do trestního spisu dle § 65 trestního řádu. K souběhu daňového a trestního řízení žalovaný uvedl, že v posuzovaném případě nemá trestní řízení přímý dopad na daňové řízení.

Obsah žalob

18. Žalobkyně ve všech třech žalobách vznáší shodné námitky proti napadeným rozhodnutím žalovaného.
19. Žalobkyně v první řadě připomíná, že předchozí rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno Krajským soudem v Praze (a to rozsudkem ze dne 3. 5. 2016, č. j. 46 Af 2/2014 - 122, proti němuž podaná kasační stížnost byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2017, č. j. 10 Afs 127/2016 - 34; pozn. soudu). Žalobkyně je přesvědčena, že i nyní napadená rozhodnutí žalovaného jsou nezákonná.
20. Žalobkyně uvádí, že prvostupňové platební výměry jsou výsledkem daňové kontroly, která byla ukončena sdělením výsledku kontrolního zjištění, o čemž byl sepsán dne 14. 11. 2012 protokol. Dobu od uplynutí sdělení výsledku daňové kontroly žalobkyně považuje za významný faktor, který k době podání žalob determinuje její možnosti procesní obrany. Žalobkyně poukazuje na to, že byla omezena ve svých právech v důsledku domovní prohlídky konané dne 8. 8. 2012, během níž jí byly zabaveny veškeré účetní doklady, které jí do podání žalob nebyly vráceny; a to přesto, že trestní řízení bylo ukončeno usnesením Okresního soudu v Berouně ze dne 14. 3. 2017, č. j. 2 T 166/2014 - 3851, který věc postoupil správním orgánům jako možný přestupek. Nezákonnost postupu orgánů činných v trestním řízení je konstatována v odložení podnětu k podání stížnosti pro porušení zákona. Závadný postup policejního orgánu dokládá také čestné prohlášení tehdejší účetní žalobkyně. Nemůže být přitom pochyb o tom, že zajištěné důkazy měly pro její procesní obranu zcela zásadní význam a bez těchto listin, které byly nezákonně zajištěny, nebylo v daňovém řízení dodrženo její právo na spravedlivý proces. Žalobkyni bylo totiž znemožněno účinně se bránit proti výsledkům daňové kontroly a následným rozhodnutím. Bez nezákonně zabavených účetních dokladů žalobkyně neměla možnost řádně doložit a prokázat, že výsledky daňové kontroly jsou nesprávné.
21. Žalobkyně podotýká, že z těchto důvodů dne 30. 1. 2018 žádala o prodloužení lhůt k odstranění vad odvolání do doby, než jí budou nezákonně zabavené účetní doklady vráceny. Těmto (byť opakovaným) žádostem nebylo vyhověno. Stejně tak nebylo vyhověno návrhu na postup podle § 93 odst. 4, resp. § 113 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný v napadených rozhodnutích tvrdil, že žalobkyně nespécifikovala, v jakém ohledu je spis neúplný či jaké důkazní prostředky, které nejsou ve sféře žalovaného, vyvracejí dosavadní zjištění; to ale neodpovídá realitě, neboť žalobkyně v žádosti uvedla, že žádá o vyžádání veškerých účetních dokladů, které jí byly nezákonně zajištěny. Konkrétnější pochopitelně být nemohla bez přístupu k těmto dokladům.
22. Žalobkyně dále namítá, že byla porušena zásada zákazu dvojího trestání (*ne bis in idem*). Souběžně totiž probíhalo trestní řízení proti jednatele žalobkyně, které skončilo pravomocným podmíněným odsouzením, na důkaz čehož přiložila k žalobě kopii usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2018, č. j. 12 To 237/2018 - 1084. Jednatelka žalobkyně je tak vystavena dvojímu postihu (podmíněnému trestu a penále). Žalobkyně svůj závěr opírá o usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015, č. j. 4 Afs 210/2014 - 57, a usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 4. 1. 2017, sp. zn. 15 Tdo 832/2016.

23. Z uvedených důvodů má žalobkyně napadená rozhodnutí za nezákonná a nepřezkoumatelná a navrhuje, aby je soud zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

24. Žalovaný zdůrazňuje, že žalobkyně v žalobě ani v odvolání nenamítala nic konkrétního proti samotnému hmotněprávnímu posouzení kontrolního zjištění.
25. Žalobkyně dále nepředložila žádný důkaz ohledně jí tvrzeného zadržení a nevrácení veškerých účetních dokladů ze strany Policie ČR a marných pokusech o jeho vrácení, i když k zadržení listin mělo dojít při domovní prohlídce konané 8. 8. 2012. Nadto z protokolů o domovní prohlídce vyplynulo, že účetní doklady, které jsou předmětem tohoto řízení, byly u Mgr. V. a účetní žalobkyně, nikoli tedy v místě provedení domovní prohlídky. Žalobkyně ničím nepodložila své tvrzení, že zajištěné listiny vyvracely závěry předmětné daňové kontroly. Nadto jednatelka společnosti jakožto osoba zúčastněná na trestním řízení mohla do trestního spisu nahlížet a pořizovat si z něj kopie, o čemž byla poučena. Žalobkyně nadto při ústním jednání 19. 10. 2012 předkládala další důkazní prostředky, což by v případě jejich tvrzeného zabavení nebylo zjevně možné. Žalovaný není povinen opatřovat důkazní prostředky namísto žalobkyně, neboť na ni leží důkazní břemeno.
26. K porušení zákazu dvojího trestání žalovaný uvedl, že mu není znám přesný popis činu, za který byla jednatelka žalobkyně dle tvrzení žalobkyně odsouzena. Tato námitka se navíc vztahuje pouze k penále. Samotné doměření daňové povinnosti trestní povahu nemá. Pro případ, že by soud naznal, že došlo k porušení této zásady, navrhuje žalovaný, aby zrušil napadené rozhodnutí jen do výroku o penále, jak učinil Krajský soud v Hradci Králové - pobočka Pardubice v rozsudku ze dne 19. 4. 2017, č. j. 52 Af 20/2015 - 233.

Ústní jednání

27. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích. Zástupce žalobkyně sdělil, že ani ke dni jednání nebylo zadržené účetnictví žalobkyni vráceno.
28. Soud při jednání provedl k důkazu listiny předložené žalobkyní, a to odložení podnětu k podání stížnosti pro porušení zákona, čestné prohlášení účetní žalobkyně, usnesení Krajského soudu v Praze v trestní věci jednatelky žalobkyně a usnesení Okresního soudu v Berouně v jiné trestní věci jednatelky žalobkyně. Jiné návrhy na dokazování strany nevznely.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

29. Soud ověřil, že žaloby byly podány včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahují všechny požadované formální náležitosti.
30. Při přezkumu napadených rozhodnutí vycházel soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, a napadená

rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, jimiž byl podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán. Vady nenamítané žalobkyní, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Posouzení žalobních bodů

31. Žalobkyně zejména namítá, že se proti závěrům daňové kontroly nemohla účinně bránit v důsledku nezákonného postupu orgánů činných v trestním řízení. Policie ČR u jednatelky žalobkyně provedla dne 8. 8. 2012 domovní prohlídku, během níž měly být žalobkyni zabaveny veškeré účetní doklady, které jí ani ke dni ústního jednání nebyly vráceny, přestože trestní řízení skončilo.
32. Z čestného prohlášení účetní žalobkyně J. H. ze dne 8. 6. 2016 vyplývá, že v srpnu 2012 si od ní Policie ČR po telefonické domluvě vyžádala účetnictví žalobkyně a vzala si „*všechny šanony do období srpen 2012*“. Toto prohlášení nepodporuje tvrzení žalobkyně, že jí účetnictví bylo zabaveno při domovní prohlídce dne 8. 8. 2012, nicméně prokazuje, že účetnictví či jeho část bylo v srpnu 2012 vydáno Policii ČR.
33. Žalobkyni nelze vyčítat, že nespecifikovala konkrétní listiny, které si měl dle ní žalovaný od orgánů činných v trestním řízení vyžádat, když navrhovala vyžádat kompletní účetní dokumentaci. Žalobkyně však nedoložila, že by ke svému účetnictví, které mělo být vydáno orgánům činným v trestním řízení, neměla přístup ani v průběhu pokračujícího odvolacího správního řízení, tedy více než 5 let poté, co bylo účetnictví vydáno Policii ČR, a dokonce po jím tvrzeném pravomocném skončení trestního řízení. Svoji žádost mohla podložit například rozhodnutím či přípisem orgánů činných v trestním řízení, že jí účetnictví nemůže být vráceno či jinak zpřístupněno.
34. V tomto ohledu lze též poukázat na to, žalobkyně měla prostřednictvím své jednatelky H. V., která byla v trestním řízení v procesním postavení obviněné, přístup do trestního spisu a mohla si z něj pořizovat kopie (§ 65 odst. 1 trestního řádu). Tuto cestu nastínil již žalovaný a žalobkyně ji nijak relevantně v žalobě nezpochybňuje. Ustanovení § 65 odst. 1 věta druhá trestního řádu pak umožňuje přístup do trestního spisu i jiným osobám (tedy i přímo žalobkyni), a to v případě, kdy je toho třeba k uplatnění jejich práv, což se jeví být v této věci přiléhavé. Konečně lze odkázat na procesní úpravu vrácení věcí a zrušení zajištění v trestním řízení podle § 78 odst. 7 či § 79f odst. 2 trestního řádu ve znění účinném od 18. 3. 2017 (aplikovatelnými v závislosti na vztahu žalobkyně k předmětným listinám a formě „zabavení“ listin). Žalobkyně tedy nijak ani v řízení před soudem nevyvrací závěr žalovaného, s nímž se soud ztotožňuje, že postupem podle § 65 odst. 1 trestního řádu (či prostřednictvím jiného zákonného postupu) se mohla ke zmíněnému účetnictví dostat, a bránit se tak závěrům daňové kontroly.
35. Z odložení podnětu k podání stížnosti pro porušení zákona z roku 2015 neplyne pro věc nic relevantního. Tímto způsobem bylo reagováno na stížnost neznámého obsahu jednatelky žalobkyně v rámci trestního řízení.
36. Soud tak uzavírá, že žalobkyně neprokázala, že by v důsledku jí nezaviněných okolností (postupu orgánů činných v trestním řízení, ať už zákonného či nezákonného) neměla

přístup ke svému účetnictví, kterým dle svého tvrzení chtěla zpochybnit závěry daňové kontroly. Za této situace neměl správce daně povinnost prodloužit lhůtu k doplnění odvolání „do doby vrácení dokladů“, jak se domáhala žalobkyně, ani z vlastní iniciativy nahrazovat aktivitu žalobkyně a sám vyžadovat po orgánech činných v trestním řízení účetnictví žalobkyně podle § 93 odst. 4 či jiného ustanovení daňového řádu.

37. Ani námitka porušení zákazu dvojího potrestání není důvodná.

38. Ze žalobkyní předloženého usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2018, č. j. 12 To 237/2018 - 1084, soud zjistil, že H. V. byla v trestním řízení uznána vinnou přečinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se dle skutkových zjištění dopustila tím, že v období od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2010 jako jediná jednatelka žalobkyně úmyslně zahrnula do svých nákladů

a) za rok 2008: faktury č. 2008158 ze dne 18. 7. 2008 a č. 20080523 ze dne 28. 9. 2008

b) za rok 2009 fakturu č. 0110/09 ze dne 7. 10. 2009

c) za rok 2010 fakturu č. 952/2010 ze dne 25. 6. 2010,

ačkoliv tyto faktury vystaveny nikdy nebyly a k plnění z těchto faktur nedošlo, v důsledku čehož byla zkrácena daň z příjmu právnických osob a daň z přidaného hodnoty za roky 2008–2010 celkem o 327 610,18 Kč.

39. Ze žalobkyní předloženého usnesení Okresního soudu v Berouně ze dne 14. 3. 2017, č. j. 2 T 166/2014 - 3851, pak soud zjistil, že tímto usnesením byla trestní věc vedená proti obžalované H. V., M. V. a D. T. V. postoupena Státnímu úřadu inspekce práce, neboť žalované skutky nebyly trestním činem, ale mohly by být posouzeny jako přestupek. Žalované skutky se týkaly neoprávněného zaměstnání cizinců prostřednictvím nynější žalobkyně v letech 2010–2012.

40. Zásada zákazu dvojího potrestání za týž čin (*ne bis in idem*) je zakotvena v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod a čl. 4 Protokolu 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.).

41. Zásada zákazu dvojího potrestání se však vztahuje pouze na řízení vedená proti stejné osobě (viz například rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 20. 5. 2014 ve věci *Pirttimäki proti Finsku*, č. 35232/11, bod 51, ze dne 5. 10. 2006 ve věci *Muller proti Rakousku*, č. 12555/03, bod 31, nebo rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 2. 10. 2003 ve věci *Isaksen proti Norsku*, č. 13596/02).

42. V nyní posuzovaném případě však nebyla žalobkyně trestána dvakrát. V trestním řízení nebyla žalobkyni uložena sankce, ta byla uložena pouze H. V., jednatelce žalobkyně, jakožto fyzické osobě. Nedošlo tedy k dvojímu potrestání téže osoby, tedy žalobkyně (což obdobně konstatoval též Nejvyšší soud v usnesení ze dne 16. 4. 2019, sp. zn. 7 Tdo 64/2019, jímž dovolání jednatelky žalobkyně proti výše uvedenému rozsudku Krajského soudu v Praze odmítl), a už jen proto nemůže jít o porušení zásady *ne bis in idem*.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

43. S ohledem na shora uvedené závěry shledal soud žalobkyní uplatněné žalobní body jako nedůvodné, a proto podané žaloby zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

44. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně nebyla s podanými žalobami úspěšná. Úspěšnému žalovanému nevznikly v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, jež by svým rozsahem přesahovaly náklady běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze vygenerovat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. října 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu